

Yderligere Bemærkninger til Lovforslaget

i Anledning af Retsplejeudvalgets Skrivelse af 8. November 1937.

Medens Ministeriet har ment at maatte imødekomme Retsplejeudvalget med Hensyn til visse specielle Indvendinger mod det udarbejdede Lovforslag, jfr. herom nærmere nedenfor, kan man ikke være enig med Udvalget i dettes mere principielle Betragtninger.

Naar det saaledes i Skrivelsen anføres, at Oprettelsen af en ny særlig Domstol er upaakrævet, *da* adskillige af de Mennesker, der kan forventes at ville søge den, paa Grund af deres særlige Mentalitet dog aldrig vil kunne bringes til Ro, *da* de almindelige Domstole i den store Befolkning allerede nyder fuldt fornøden Tillid, og *da* det efter hidtidige statistiske Erfaringer kun kan forventes at blive et relativt ringe Antal Sager, Appelretten efter dens fastsatte Arbejdsomraade kommer til at beskæftige sig med, bemærkes hertil, at det sidstanførte Moment dog ikke bør være bestemmende for, hvorledes de faktisk forekommende Tilfælde rettest bør behandles, og at Indvendingen i øvrigt i nogen Grad bygger paa en Miskendelse af, hvad der gennem Forslaget ønskes opnaaet. Ministeriet deler fuldt ud det Syn paa en ikke ringe Del af de Mennesker, der kan forventes at søge den nye Domstol, som Skrivelsen giver Udtryk for, og er ganske enig i, at netop deres patologisk bestemte Indstilling til Spørgsmaalene gør det overvejende usandsynligt, at de skulde affinde sig med Appelrettens Afgørelse, om denne gaar dem imod; det er ligeledes ubestrideligt, at selve disse Menneskers Opfattelse er uden enhver Betydning ved Dommen om, hvorvidt Retsshaandhævelsen nyder Befolkningens Tillid. Hvad det imidlertid gælder om, er at forebygge, at de paagældende til Støtte for deres Anbringender om uretfærdig Behandling kan henvise til Momenter af en saadan — i hvert Fald tilsyneladende — objektiv Karakter, at andre slutter op om dem, hvad man netop har mange praktiske Eksempler paa. Det er inden for disse sidste hyppigt idealistisk indstillede, retfærdighedssøgende Kredse, at man nødtigt ser Tilliden til Domstolenes Arbejde rokket, og netop over for disse Personer vil Henlæggelsen til et særpræget Organ som den foreslaaede Appelret af Sager som de i Forslaget omhandlede kunne medføre, at den sande Karakter hos den,

der vedvarende besværer sig over Sagens Udfald, maa springe adskilligt stærkere i Øjnene, end det efter foreliggende Erfaringer synes at være Tilfældet som Følge af de ordinære Domstoles Afgørelser; særligt ved Spørgsmaal om Genoptagelse har det vist sig, at vide Kredse — som fremhævet i de indledende Bemærkninger til Lovforslaget — faktisk staar uforstaaende over for dette, at den samme Domstol, der har truffet den Afgørelse, mod hvilken Kravet om Revision rejses, skal tage Stilling til Begæringen herom.

Hvad dernæst angaar det forfatningsmæssige Spørgsmaal om Forholdet over for Grundlovens § 71, som man ved Forslagets Udarbejdelse i høj Grad har haft Opmærksomheden henvendt paa, jfr. Bemærkningerne til Forslagets §§ 1 og 3, ses det ikke, at der med Føje kan rejses Tvivl om Appelrettens Karakter af egentlig Domstol; at Medlemmerne beskikkes paa Tid, er ikke afgørende, jfr. Reglerne om den ved § 35 i Lov af 14. April 1905 om Tvangsakkord uden for Konkurs m. m. indførte Akkordret, der er sidste Instans i Akkordsager, og hvis Formand og Medlemmer beskikkes for 3, resp. 4 Aar ad Gangen, og Reglerne om den faste Voldgiftsret, hvis Medlemmer vælges for 2 Aar ad Gangen. At Medlemmerne af Appelretten inden for deres Funktions-tid ikke vilkaarligt kan afskediges, var anset for selvfølgeligt efter almindelige forvaltningsretlige Regler, men er nu søgt præciseret gennem en Tilføjelse til Forslagets § 1, 1. Stk. Om Rettens Sammensætning kan ganske henvises til Bemærkningerne til Forslagets § 1, og Ministeriet kan særligt ikke tiltræde, at en praktiserende Sagførers Medlemskab i Sager af denne Art skulde vække Betænkelighed eller i væsentlig Grad paakalde Anvendelsen af Reglerne om Dommerinhabilitet.

At man fremdeles ved Forslaget gør den særlige Appelret til eneste Instans i de til den henlagte Sager, er ved Begæringer om Genoptagelse formentlig baade paakrævet og aldeles ubetænkeligt, under Hensyn til Afgørelsens Indhold. Det bemærkes, at Ministeriet kan tiltræde den af Udvalget fremsatte Indvending imod, at Appelretten i Medfør af § 982, 2. Pkt., afsiger ny-endelig Dom; og i Forslagets § 13 er herefter for-